

gospodariti s pestjo nad svetom! Lojz,« je dejal sinu, »pripravi se, grem še v pisarno, nato pa pojdeva!«

Lojz je spravljal svoje stvari v cekar, naposled je stopil k Tevžu in mu ponudil desnico:

»Zbogom, Tevža. Kmalu se vrni!«

»Lojz,« je zdaj zaječal Tevža in pograbil Lojzovo desnico. »Lojz, čuj, Lojz,« je nadaljeval komaj slišno. »Jaz sem zmaknil tisti kamen... jaz... jaz... Ko bi bil vedel, da se bo to zgodilo, ga ne bi bil... ne... ne... Lojz, oprosti mi... oprosti...«

Lojz je presenečen sedel na posteljo:

»Ti?«

»Da... jaz... jaz...«

Nekaj trenutkov sta oba molčala, naposled pa je Lojz stisnil Tevžu roko in dejal:

»Naj bo pozabljeno, Tevža!«

Bil je že pri vratih, ko se je vrnil k Tevžu in dejal mehkeje:

»Zdaj sem vsaj rešen tega mučnega ugibanja, čemu se je sod začel valiti.«

Tevža je pričakoval vse drugo prej kot to.

Zdaj ga je postalo sram pred samim seboj. Z grenkobo v srcu se je zavedal, koliko gorja je v zadnjih letih prizadejal materi, očetu, Lojzu, Janžu, sošolcem in celo ljudem, ki jih niti poznal ni. Nekaj se je pretrgalo v njem. Zaril je glavo v blazino in jokal kakor še nikoli prej.

(Konec prihodnjič.)

NA PLANINCAH SONČECE SIJE...

Za 3 violine priredil L. M. Škerjanc

1. Violina

2. Violina

3. Violina